

Blacktop Wasteland
Text Copyright © 2020 by S.A. Cosby
Published by arrangement with Flatiron Books
All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSBY, S.A.
Pustiul de asfalt / S. A. Cosby ; trad. din lb. engleză de
Dan Doboș. - București : Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-74-0

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: iunie 2021
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare

S.A. Cosby

Pustiul de asfalt

traducere din limba engleză și note
de Dan Doboș

CRIME SCENE PRESS
2021

Unu

Shepherd's Corner, VA

2012

Beauregard se gândea că bolta cerului nocturn arăta ca o pictură. Răsetele umpleau aerul din jurul său, acoperite doar de cacofonia motoarelor ambalate, în timp ce luna intra și ieșea alunecând dintre nori. Basul sistemului audio dintr-o Chevelle de lângă el îl lovea în piept atât de tare încât se simțea de parcă l-ar fi resuscitat cineva. În parcare din fața băcăniei vechi, stăteau în neorânduială alte douăsprezece mașini ultimul model. Pe lângă Chevelle, mai erau un Maverick, două Impala, câteva Camaro și alte cinci sau șase mostre din zilele de glorie ale *muscle car*-ului¹ american. Aerul era răcoros și mirosea a benzină și ulei. Mai simțea și izul acru și pătrunzător al gazelor de eșapament și al cauciucului încins. Un cor de greieri și cogași se chinuia din răspuțeri să se facă și el auzit. Beauregard își închise ochii și își concentra auzul. Abia dacă-i putea auzi. Strigau după iubire. Se gândi că o mulțime de oameni își petreceau o mare parte din viață făcând același lucru.

Vântul începu să clatine semnul care atârna de brațul unui stâlp, undeva la peste șase metri înălțime. Scârțâia bălângânindu-se în bătaia brizei.

---

¹ Nume generic dat mașinilor americane de mare performanță, dotate, de regulă, cu motor cu opt cilindri. (*n. red.*)

CARTER SPEEDE MART scria cu litere mari și negre pe un fundal alb. Firma se îngălbenise puțin din cauza timpului. Literele începuseră să se șteargă și să se exfolieze. Vopseaua ieftină se desprindea ca o piele moartă. Cel de-al doilea „E” dispăruse din cuvântul „SPEEDEE”. Beaugard se întrebă ce se întâmplase cu Carter. Oare dispăruse și el?

– Care dintre voi, băi nenorociților, sunteți pregătiți s-o puneți cu legendarul Olds? Ați putea foarte bine să plecați acasă la urâtele voastre de muieri, în speranța că o să aveți parte de hățâiala de marți. Ar fi mai bine, fiindcă oricum n-o să câștigați nimic împotriva legendarului Olds! Ajunge la sută într-o secundă. Hai, cinci sute de dolari bot la bot. Ă? Al dracului ce mai tăceți! Hai-deți, Olds a trimis acasă cu buzunarele mai ușoare o mulțime de puști cu caș la gură. Am scăpat în Olds-ul meu de mai mulți copoi decât băieții ăia, Duke². N-aveți cum să mă bateți, sclavilor, striga un tip pe nume Warren Crocker.

Se învârtea în jurul mașinii sale Oldsmobile Cutlass model '76. Era frumoasă. Caroseria – verde închis, cu ornamente cromate și o bandă care se întindea pe toată lungimea ei, ca un fulger lichid. Geamurile fumurii și farurile LED emiteau o lumină eterică albastruie, de parcă automobilul ar fi fost o creatură marină bioluminiscentă.

Beaugard se sprijini de Duster-ul³ său, ascultându-l pe Warren postulând invincibilitatea Oldsmobile-ului. Îl lăsă să vorbească. Cuvintele nu însemnau nimic. Nu conduceau mașina. Erau doar zgomot. Avea o mie de dolari în buzunar, tot profitul din ultimele două săptămâni cu care se alesese după plata majorității facturilor de la atelier. Rămăsese în urmă cu opt sute de dolari la chiria pentru atelier. Trebuise să aleagă între chirie și niște

2 Aluzie la serialul american „Dukes of Hazzard”, lansat în 1979.

3 Plymouth Duster, varianta cu două uși, mai compactă, a modelului Plymouth Valiant, produsă în Statele Unite între 1970 și 1976. (n. red.)

ochelari pentru cel mai mic dintre băieți. De fapt, nu era mare lucru de ales. Așa că mersese la vărul său Kelvin și-l rugase să afle unde se organizau cursele de mașini. Acesta mai cunoștea încă pe niște tipi care-i știau pe alții care, la rândul lor, aflaseră unde se țin cursele pe bani.

Așa ajunseseră la ieșirea din departamentul Dinwiddie, la cincisprezece kilometri de pista unde se țineau cursele organizate legal. Beaugard își închise din nou ochii. Ascultă relantiul mașinii lui Warren. Dincolo de flecăreala lui Warren și de pretenția sa că ar avea cele mai mari coaie, Beau auzi un ticăit inconfundabil.

Motorul avea o valvă defectă. Asta putea însemna două lucruri. Fie știa de el, dar credea că e un defect minor, care poate fi compensat de puterea motorului său. Poate că avea un accelerator cu azot și nu-i păsa de o valvă proastă. Dar poate că nu știa că e stricată și atunci avea să dea cu nasul în rahat.

Beau dădu din cap spre Kelvin. Vărul său se învârtise prin mulțime, încercând să organizeze o cursă pe bani mulți. Fuseseră deja vreo patru anunțuri, dar nimeni nu dorea să riște mai mult de două sute de dolari. Nu era de-ajuns. Beau avea nevoie de o miză de măcar o mie. Își dorea pe cineva care să se uite la Duster și să vadă o pradă ușoară. Să vadă exteriorul său uzat și să-și imagineze că e o rablă.

Avea nevoie de un fraier precum Warren Crocker.

Acesta câștigase deja o cursă, dar asta se întâmplase înainte să ajungă Beaugard și Kelvin. Cel mai bine ar fi fost să-l fi văzut conducând înainte să facă pariul. Să-l vadă cum se descurcă la volan. Cum navighează pe asfaltul crăpat al autostrăzii 83. Însă calul de dar nu se caută la dinți. Le luase o oră și jumătate să ajungă aici, dar o făcuseră fiindcă Beaugard era conștient că nimeni din Red Hill nu se va întrece cu el. Nici cu Duster-ul.

Kelvin se proțăpi în fața lui Warren care se tot învârtea în jurul mașinii sale.

– Tovarășul meu are o mie de prieteni care spun că ajunge la 112 într-o secundă, în timp ce tu abia îți târâi fundul, zise el.

Vocea tunătoare făcu noaptea să răsunе. Toate vocile tăcură brusc. Greierii și cosașii începură să se străduiască din răsuputeri.

– Dar poate că nu știi decât să vorbești, zise sfidător Beauregard.

– Ceeeeee rahat! se auzi o voce din mulțimea care se adunase lângă ei.

Warren se opri în loc și-și așeză coatele pe cupola mașinii. Era înalt și slab. Pielea lui întunecată părea albastră din cauza luminii lunii.

– Băi, labagiule, ești cam încrezut. Ai și hârtiile despre care vorbești? întrebă el.

Beauregard își scoase portofelul și flutură zece bancnote de o sută care semănau cu un pachet de cărți în mâinile sale imense.

– Întrebarea e dacă ai tu sânge în instalație să pui atâtia bani, interveni Kelvin.

Vocea lui suna precum cea a DJ-ilor Quiet Storm. Rânjea ne-bunește la Warren Crocker. Acesta din urmă își umflă obrazul cu limba. Secundă după secundă, Beauregard simțea în piept un gol din ce în ce mai mare. Aproape că putea vizualiza roțițele care se învârt în mintea lui Warren și crezu pentru un moment că individul are de gând să refuze. Știa însă că n-o s-o facă. Cum ar fi putut? Se dăduse atât de mare, iar mândria avea să-l împiedice. În plus, Duster-ul lui nu arăta prea impresionant. Era curat, caroseria nu avea urme de rugină, dar vopseaua de culoarea merelor roșii nu era precum cea originală, iar pielea de pe scaune era zgâriată și crăpată pe alocuri.

– În regulă. De aici și până la stejarul crăpat pe mijloc. Banii o să-i țină Sherm. Asta dacă nu vrei să pui la bătaie mașina, zise Warren.

– Nu. Lasă-l pe el să țină banii. Cine e arbitru? întrebă Beau-regard.

Sherm arătă spre alt tip.

– Eu și Jaymie o să arbitrăm. Vrei să vină și băiatul tău? întrebă el cu un glas scârțâit.

– Da, zise Beauregard.

Kelvin, Sherm și Jaymie intrară într-o mașină. O Nova, nou-nouță. Porniră spre copacul despicat, aflat la patru sute de metri în lungul drumului.

De când venise, Beauregard nu văzuse nicio altă mașină care să treacă pe acolo. Cei mai mulți șoferi evitau această porțiune, preferând autostrada cu patru benzi care șerpuia de la șoseaua interstatală către Shepherd's Corner. Progresul ocolise această parte a orașului. Era abandonată, la fel ca băcănia. Se aflau în mijlocul unui pustiu de asfalt, bântuit de fantomele trecutului.

Se întoarse și urcă în Duster. Motorul porni, scoțând un urlat care ar fi putut veni foarte bine din partea unei familii de lei furioși. Simți vibrațiile cum se transmit până în volan. Ambală de câteva ori. Leii deveniră dragoni. Licări din faruri. Linia dublă galbenă de pe mijlocul drumului păru că prinde viață. Își așeză mâna pe schimbător și băgă în viteză întâi. Warren ieși din parcare, iar Beauregard se așeză lângă el. Unul dintre tipii din mulțimea veni să stea între ei. Își ridică brațul în sus, de parcă ar fi vrut să atingă cerul.

Beau privi și el din nou stelele și luna. Cu coada ochiului îl văzu pe Warren punându-și centura de siguranță. Duster-ul nu avea așa ceva. Tatăl său obișnuia să spună că într-un accident singurul lucru pe care îl fac centurile de siguranță este să îngreuneze scoaterea victimelor din mașină.

– Sunteți gata? strigă tipul care se așezase între ei.

Warren își ridică degetul mare.

Beauregard încuviință din cap.

- UNU, DOI... TREI! urlă tipul.

Secretul nu stă în motor. Da, are rolul lui, dar nu e ceva esențial. Chestia, aia despre care cei mai mulți nu vor să vorbească, este cum conduci. Dacă o faci cu teamă, vei pierde. Dacă pornești ca și cum n-ai fi dispus să-ți reconstruiești de la zero întregul motor, o să pierzi. Trebuie să conduci de parcă pe lume n-ar mai conta nimic în afara liniei de sosire. S-o mâni de parc-ai fi furat-o.

Beauregard îl auzea în minte pe tatăl său de fiecare dată când conducea Duster-ul. Uneori îl auzea și atunci când conducea după o lucrare. În momentele acelea îi oferea sfaturi amare. Tot felul de nonsensuri care-i aminteau să se străduiască să nu sfârșească asemenea lui. O fantomă fără mormânt.

Strivi pedala de accelerație de podea. Roțile porniră să se învârtă, iar în spatele Duster-ului apărură nori de fum alb. Simți cum accelerația aproape că-i strivește sternul. Mașina lui Warren țâșni de pe loc, iar roțile din față se ridicară ușor de pe drum. Beauregard băgă în viteză a doua, iar cauciucurile Duster-ului se înfipseră în asfalt precum ghearele unui vultur.

Copacii de pe ambele părți ale drumului se transformară în umbre, în timp ce el țâșnea în noapte. Privi la vitezometru. 112 kilometri pe oră. Beauregard izbi ambreiajul și trecu în viteză a treia. Pe mânerul schimbătorului nu erau cifre. De fapt, acesta era o veche bilă 8 de biliard pe care tatăl său o fixase în vârful schimbătorului. N-avea nevoie de cifre. Știa din instinct în ce viteză se află. După sunet. Mașina tremura ca un lup care-și adulmecă prada.

144 de kilometri pe oră.

Volanul îmbrăcat în piele tremura sub strânsoarea lui. Se vedea deja mașina lui Sherm, parcată pe marginea drumului. Viteza a patra. Motorul trecu de la răget la strigătul de luptă al unui zeu. Eșapamentul dublu suna precum goarnea care anunță sosirea Zilei de Apoi. Pedala de accelerație era lipită de podea. Mașina

părea că se ghemuiește și e gata să țâșnească spre înainte ca un șarpe care e pe cale să atace. Vitezometrul ajunsese la 170 de kilometri pe oră.

Duster-ul îl depășise pe Warren de parcă acesta ar fi mers pe lipici. Bătrânul stejar despicat dispărea rapid în oglinda sa retrovizoare. Îl zări pe Kelvin ridicând victorios pumnii spre cer. Beauregard apăsă ambreiajul și parcurse vitezele până când ajunsese din nou în prima. Încetini chiar și mai mult, făcu o întoarcere din trei mișcări și porni înapoi spre băcănie.

Beauregard intră în parcare urmat îndeaproape de Warren. Câteva minute mai târziu, apărură Sherm, Kelvin și Jaymie. Ieși din mașină, merse până în fața automobilului și se sprijini de capotă.

- Duster-ul ăsta a fost tunat, nu glumă! zise un negru solid cu nasul larg și cu broboane de sudoare pe frunte. Se sprijinea de un Maverick vopsit în alb și negru, răspunsul companiei Ford la modelul Duster.

- Mersi, îi răspunse Beauregard.

Sherm, Jaymie și Kelvin ieșiră din Nova. Vărul său porni spre Duster și-și ridică mâna stângă. Beauregard bătu palma cu el fără să se uite.

- L-ai bătut la curul gol, exclamă Kelvin, după care izbucni într-un râs gros.

- L-a terminat valva aia defectă. Uită-te la eșapament. Consumă ulei, îi răspunse Beauregard.

În spatele Olds-ului se vedeau fuioare de fum negru. Sherm veni și-i dădu lui Beauregard două teancuri de bani. Mia lui și cea a lui Warren.

- Da' ce ai sub capota asta? întrebă Sherm.

- Două rachete și-o cometă, răspunse Kelvin.

Sherm chicoti. Warren ieși într-un târziu din Oldsmobile. Rămase lângă mașină cu brațele încrucișate la piept. Fața îi era schimonosită de un rânjet.

– Îi dai banii mei, deși a furat startul? întrebă el.

Gloata gălăgioasă se scufundă brusc în tăcere. Beaugard nu se mișcă de la locul lui și nu-l privi pe Warren. Vorbi cu o voce tăioasă ca o lamă de ras.

– Zici c-am trișat?

Warren își duse brațele în lateral și apoi le încrucișă din nou pe piept. Dădu afirmativ din cap.

– Vreau să spun doar că aveai două lungimi în față înainte ca el să fi spus trei. Atâta tot, zise Warren.

Își băgă mâinile în buzunarele blugilor săi largi. Apoi le scoase imediat. Părea că e în căutarea unui lucru pe care nu știe unde l-a pus. Fanfaronada lui inițială dispăruse.

– N-am nevoie să trișez ca să te bat. Judecând după sunetul valvei sparte, motorul tău se va gripa curând și va fi mai strâns decât puța de față mare. Transmisia și partea din spate sunt prea grele. De aia ți se ridică roțile când pleci, zise Beaugard.

Se desprinsă de mașină și veni să-l înfrunte pe Warren. Acesta privi cerul, apoi își studie picioarele, evitând cu hotărâre să-l privească în față pe Beaugard.

– Băi, omule, ai pierdut. Ia-o ușor și recunoaște că mașina ta nu e așa de legendară precum zici, interveni Kelvin.

Vorbele lui stârniră câteva exclamații în mulțime. Warren își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul. Beaugard reduse distanța dintre ei la doar trei pași.

– Deci, de ce nu-mi mai spui o dată cum am trișat?

Warren își linse buzele. Beaugard nu era la fel de înalt ca el, dar în schimb era dublu în lățime. Umerii lui largi erau împachetați în mușchi. Celălalt făcu un pas înapoi.

– Am zis și eu..., rosti el cu o voce subțire precum hârtia creponată.

– Ai zis și tu. Poți să zici ce vrei, dar nu rahaturi din astea, îl contrazise Beaugard.

Kelvin se băgă între ei.

– Hai, Gândac, să mergem. Ne-am luat banii, zise el.

– Nu plec până nu-și retrage cuvintele, insistă Beaugard.

Îi înconjuraseră alți câțiva șoferi. Lui Kelvin i se păru că sunt pe care să înceapă să trige „Bătaie! Bătaie!”, așa cum o fac copiii la școală.

– Da, băi, retrage-ți cuvintele, zise Kelvin.

Warren își întoarse capul la stânga și la dreapta. Continuă să nu privească direct la Beaugard sau la cei care îi înconjuraseră.

– Păi, poate c-am greșit. Zic și eu..., începu el să vorbească, făcându-l pe Beaugard să-și ridice mâna.

Gura lui Warren se închise cu un plescăit zgomotos.

– Să nu mai spui „zic și eu”. Și nici „am greșit”. Retrage-ți cuvintele, insistă Beaugard.

– Nu-l lăsa să te înghesuie! țipă cineva din mulțime.

Kelvin se întoarse cu fața spre Warren. Începu să vorbească cu o voce joasă.

– Nu-i lăsa pe băieții ăștia să te arunce într-o chestie din care ai să ieși cu fața boțită. Vărul meu ia rahaturile astea în serios. Retrage-ți cuvintele și ai să ajungi acasă cu toți dinții.

Beaugard își lăsase mâinile pe lângă corp. Le strângea în pumni și le desfăcea într-un ritm constant. Privi către ochii lui Warren. Aceștia continuau să hoinărească de parcă ar fi căutat o cale de ieșire care să nu presupună retragerea cuvintelor. Beaugard era conștient că n-are cum s-o facă. Nu putea. Tipii precum Warren se hrăneau cu propria aroganță. Pentru ei, era ca oxigenul. Nu erau în stare să bată în retragere, așa cum nu puteau să înceteze să respire.

Parcarea se umplu de lumina unor faruri. Imediat, începură să strălucească niște lumini albastre, de dincolo de semnul cu Speede Mart.

– Ah, rahat! Iaca și luminile sexuale, zise Kelvin.

Beauregard zări o mașină de poliție roșie, neinscripționată, care opri în diagonală, blocând ieșirea din parcare. Câțiva tipi porniră spre mașinile lor. Cei mai mulți rămaseră însă pe loc.

– Lumini sexuale? întrebă negrul transpirat.

– Da, fiindcă atunci când le vezi, ai pus-o, îi răspunse Kelvin.

Din mașină coborâră doi ofițeri care-și aprinseră lanternele. Beauregard își ridică mâna ca să-și ferească ochii de lumina lor.

– Așa, deci ce-avem noi aici, băieți? O cursă mică, de noapte? Dar nu văd niciun semn de NASCAR. Tu vezi, ofițer Hall? zise cel care nu era ofițerul Hall.

Vorbise un tip alb, blonduț, cu o bărbie atât de pătrată încât probabil că avea nevoie să studieze zdravăn geometria ca să se poată bărbieri.

– Nee, ofițer Jones, nici eu nu văd vreun semn NASCAR. Băi băieți, ce-ar fi să vă scoateți actele de identitate și să vă așezați aici pe asfalt? îi îndemnă ofițerul Hall.

– Dar nu făceam nimic, doar parcasem aici, domnule, zise tipul transpirat.

Jones se întoarse spre el și-și puse mâna pe mânerul pistolului.

– Băi, te-am întrebat eu dracului ceva? Așează-te în cur pe asfalt. E valabil pentru toți! Și pregățiți-vă actele.

În parcare erau vreo douăzeci de șoferi și vreo cincisprezece mașini. Însă ei erau toți negri, iar cei doi polițiști erau albi și aveau pistoale. Își scoaseră cu toții portofelele și se așezară pe jos. Beauregard preferă un smoc de iarbă care răsărise dintr-o crăpătură. Își scoase permisul de conducere din portofel. Polițiștii începură din părți, înaintând spre centrul grupului.

– Are careva vreun mandat? Alocație pentru copii, tâlhărie, furt din magazine? întrebă ofițerul Hall.

Beauregard încercă să vadă din ce district proveneau, dar polițiștii continuau să-l orbească folosindu-se de lanternele lor. Jones se opri în fața lui.

– Tu ai vreun mandat? îl întrebă el, luându-i permisul.

– Nu.

Ofițerul luminează documentul lui Beauregard. Pe umărul său era o emblemă pe care scria POLIȚIA.

– Dar din ce district sunteți? întrebă Beauregard.

Jones își aținti din nou lanterna pe fața lui.

– Din districtul Să Te Fut, populație – unu, îi răspunse polițistul.

Îi dădu înapoi permisul lui Beauregard, după care se întoarse și vorbi în radioul de pe umăr. Ofițerul Hall făcea exact același lucru. Cosașii, broaștele și greierii își reluaseră concertul. Timp de câteva minute cei doi polițiști se sfătuiră cu oricine o fi fost la celălalt capăt al legăturii.

– Uite ce e, băieți. Unii dintre voi aveți mandate. Alții nu. Dar nu contează. Faza e că n-avem chef să vă vedem gonind pe străzile noastre din Shepherd's Corner. Așa că o să vă dăm drumul. Ca să vă descurajăm însă să vă mai întoarceți, o să vă percepem taxa de cursă, zise ofițerul Hall.

– Și ce dracu e taxa de cursă? întrebă tipul transpirat.

Jones își scoase pistolul și îl împunse cu țeava acestuia în obraz. Beauregard simți un nod în stomac.

– Tot ce ai în portofel, grasule. Asta dacă nu cumva îți dorești să devii o victimă a brutalității poliției.

– L-ați auzit cu toții, goliți-vă buzunarele, domnilor, zise și ofițerul Hall.